

Oxford University Press, p. 3-43

ROOIJ, T. VAN, EIJNDEN, R. (2007). *Monitor internet en jongeren 2006 en 2007: ontwikkelingen in internetgebruik en de rol van opvoeding*. Rotterdam: IVO

WIJNGAARDS, G., FRANSEN, J., SWAGER, P. (2006). *Jongeren en hun digitale wereld*. Assen: Van Gorcum
VANDEBOSCH, H., CLEEMPUT, K. VAN, MORTELMANS, D. e.a. (2006). *Cyberpesten bij jongeren in Vlaanderen*. Brussel: viWTA

WILLARD, N (2007). Student guide to cyberbullying. From: *Cyberbullying and Cyberthreats: Responding to the Challenge of Online Social Aggression, Threats, and Distress*, by N.E. Willard, 2007, CHAMPAIGN, IL: Research Press 800-519-2707.

YBARRA, M.L., MITCHELL, K. (2004). *Online aggressor/targets, aggressors, and targets: a comparison of associated youth characteristics*. Baltimore. Journal of Child Psychology and Psychiatry 45:7 p. 1308-1316

IS ER NOOD AAN EEN ANG BESTUURLIJKE POLITIE?

Meer dan 10 jaar geleden, ten tijde van het Octopusoverleg, vroegen we ons in het toenmalige politievakblad *Politeia*¹ af of de keuze voor een gecentraliseerd informatiesysteem een hefboom voor de politiewerking zou worden, dan wel een doos van Pandora, waaruit alle slechte gaven zich zouden verspreiden en de enige goede gave - de hoop - zou opgesloten blijven².

Wie in een meerledige politiestructuur informatie moet overmaken, doet dit enkel van harte indien hij daadwerkelijk overtuigd is van de meerwaarde ervan. De leverancier van de informatie die zich correct op de input in de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) organiseert, mag op zijn beurt verwachten dat hij in reële tijd en zonder nodeloze beperkingen mee de vruchten kan plukken van de gehanteerde samenwerkingsstructuur. De weg is echter lang en bezaaid met hindernissen ...

1 Vandaag *Het Politiejournaal*.

2 P. PIETERS, "Centrale gegevensbanken: doos van Pandora of hefboom voor de nieuwe politiestructuur?", *Politeia*, 1998, nr. 5, p. 3.

1. Concept ANG

De ANG is meer dan een centrale databank. Het gaat veeleer om het geheel van informatiesystemen en procedures van de geïntegreerde politie met het oog op de verwerking van gerechtelijke en bestuurlijke politiegegevens, het zogenaamde Concept ANG³. Op het vlak van reglementering rond dit concept, moeten we het vandaag nog stellen met de dwingende richtlijn MFO-3⁴. Was deze omzendbrief een goed want noodzakelijk initiatief om de overgang naar de nieuwe politiestructuur mogelijk te maken, feit is dat de broodnodige actualisering van de werkingsregels, in welke vorm dan ook, er vooralsnog niet is gekomen.

Zoomen we in op de bestuurlijke politie, dan zien we nog een bijkomend probleem: op het vlak van telematica kampt de bestuurlijke politie met een historische achterstand die – zeker in tijden van budgettaire krapte – hooguit stap voor stap zal kunnen worden weggewerkt. In die omstandigheden is het gevaar voor berusting of voor eigen initiatieven buiten het gecoördineerde concept bijzonder groot. Bovendien stelt men op het terrein de perfect logische vraag of er überhaupt wel een aparte informatiestroom voor de gerechtelijke en de bestuurlijke politie dient te bestaan⁵. Men make zich echter geen illusies: ook het komende decennium zal het niet mogelijk worden om gerechtelijke informatiedragers systematisch aan de bestuurlijke overheden over te maken. Er zit o.i. voor de politiediensten niets anders op om zich goed mogelijk op de tweeledige finaliteit te organiseren, rekening houdend

3 Omzendbrief PLP 5bis. - Verwerking van de informatie van gerechtelijke en bestuurlijke politie - functioneel en technisch beheer in de politiezones, B.S., 15 mei 2007.

4 Gemeenschappelijke richtlijn MFO-3 van 14 juni 2002 van de Ministers van Justitie en van Binnenlandse Zaken betreffende het informatiebeheer inzake gerechtelijke en bestuurlijke politie, B.S., 18 juni 2002.

5 Zie L. DHOEST en J.-C. GUNST, "Enkele kritische bedenkingen over de politionele bestuurlijke informatiebeheer vanuit arrondissementeel oogpunt", in G. VYNCKIER, M. EASTON en S. DE KIMPE (eds.), *Politionele bestuurlijke informatiestromen*, Antwerpen/Apeldoorn, Maklu, 2009, p. 28.

met alle mogelijke gebruikerscodes en embargo's die aan gerechtelijke dossiers, PV's en RIR's⁶ worden verbonden, maar waarbij de nodige informatie voor het nemen van beslissingen van bestuurlijke politie toch aan de bevoegde bestuurlijke overheden wordt overgemaakt, weze het in een aangepaste vorm, met respect voor eenieders verantwoordelijkheden en gevoeligheden.

Een onmogelijke opdracht? Niet noodzakelijk. Als het dan toch zo moeilijk is om een informatie die reeds in de gerechtelijke zuil werd gevat te laten "oversteken" naar de diensten en overheden die een opdracht vervullen van bestuurlijke politie, waarom dan de ambities binnen de bestuurlijke zuil zelf niet verhogen? De handhaving van de openbare orde in al zijn componenten, het beheer van gebeurtenissen, het toezicht op de naleving van de politiewetten, -verordeningen en -besluiten, de bescherming van personen en goederen, het leveren van bijstand aan personen in gevaar⁷, het zijn o.i. stuk voor stuk goede redenen voor de uitbouw van een volwaardige ANG Bestuurlijke Politie.

2. Geïntegreerde ANG

Vertrekkende van het principe dat elke informatie op elk ogenblik gebruikt moet kunnen worden wanneer relevant in de bestuurlijke dan wel de gerechtelijke context, wordt vanuit de politiepraktijk geopperd om de filter bestuurlijk/gerechtelijk eerder *op het einde* van het informatieproces te leggen⁸. Vanuit operationeel oogpunt, kan men die visie alleen maar bijtreden. De vraag blijft evenwel of de *output* van de informatie beantwoordt aan de finaliteit waarvoor ze kan worden gebruikt.

Zijn we het volmondig eens met het streven naar een maximaal geïntegreerde ANG op informatietechnisch vlak (de eenmalige vating), naar de gebruikers toe zou diezelfde ANG o.i. ook in staat

moeten zijn om een tweeledige output te genereren, al naargelang de finaliteit.

In afwachting van de realisatie daarvan, en onverminderd specifieke regels⁹, heeft het o.i. weinig of geen zin om systematisch PV's of RIR's naar de bestuurlijke overheden te willen zenden, met alle mogelijke discussies van dien. Bovendien creëert men voor zichzelf de illusie dat in de praktijk één en ander wel met gezond verstand "te regelen" valt, zolang er geen uitdrukkelijk verbod wordt opgelegd. Maar de dag dat een Procureur daadwerkelijk een dergelijk verbod uitspreekt, zit men onherroepelijk vast indien men intussen heeft verzuimd om de informatie *van in het begin* ook bestuurlijk te vatten. Hoe tijdrend het soms ook moge zijn, zodra er een concreet belang bestaat voor de openbare orde, mag men de informatie bestuurlijk registreren. Doet men dat niet of niet tijdig, bijvoorbeeld vanuit de wetenschap dat de gegevens sowieso voorhanden zijn in de gerechtelijke systemen, dan brengt men zichzelf in een wel zeer afhankelijke en kwetsbare positie.

Het is begrijpelijk dat politiediensten niet geneigd zijn om informatie die ze relatief eenvoudig kunnen verwerken in de gerechtelijke zuil nog eens bijkomend administratief te registreren. Een geïntegreerd technisch informatieplatform moet dan ook de ultieme betrachting blijven. Maar zolang het niet voorhanden is, kan men ook niet doen alsof ...

Dient men vandaag nog specifieke inspanningen te leveren op bestuurlijk vlak, deze kunnen wel degelijk een meerwaarde opleveren. Naarge-

6 Rapport d'Information / Informatierapport.

7 Art. 14 WPA.

8 L. DHOEST en J.-C. GUNST, l.c., p. 29 en S. DE PROFT, "Bestuurlijke informatie bij de lokale politie vanuit het oogpunt van de federale politie, *ibid.*, p. 23.

9 Zie o.m. de COL 11/2005 van 5 oktober 2005 betreffende: Classificatie en veiligheidsmachtigingen, veiligheidsattesten en veiligheidsadviezen – Informatieverstrekking door de gerechtelijke overheden (niet gepubliceerd), evenals de Col 6/2004 van 1 maart 2004 betreffende: Bescherming van de bedreigde personaliteiten, overheidsfunctionarissen en privépersonen (niet gepubliceerd), beide kort besproken in P. PIETERS, "De Minister van Binnenlandse Zaken als overheid van bestuurlijke politie", *Vigiles*, 2006, nr. 3, p. 87-104.

lang de context, kan men vandaag in de bestuurlijke informatiestroom gebruik maken van diverse informatiedragers, zoals RAR's¹⁰, meldingsfiches, interventiefiches, administratieve PV's, uittreksels van registers (van opsluitingen, van retributies, van administratieve sancties, ...), operatieorders, dagverslagen, SITREP's¹¹, BIO-fiches¹², EEL-berichten¹³, of andere. Een korps dat zich sterk organiseert op de interne en externe operationele informatiesturing en –uitwisseling voor bestuurlijke doeleinden, kan daar op het terrein alleen maar beter van worden én zal meteen ook beschikken over de nodige administratieve documenten ten behoeve van zijn bestuurlijke overheid.

3. RIR - RAR

Informatie die door een politieambtenaar wordt ingewonnen is op zich niet gerechtelijk of bestuurlijk. Ongeacht of hij de feiten persoonlijk heeft vastgesteld, dan wel de gegevens van een externe bron (bv. een inlichtingendienst) heeft ontvangen, de vraag is of de informatie een concreet belang vertoont voor de ene of de andere finaliteit, dan wel voor beide. Stel dat, tijdens een actie gericht tegen een militaire installatie, bepaalde leden van een groepering van bijzonder belang voor de openbare orde¹⁴ betrokken zijn bij ordeverstoringen die tevens als misdrijven kunnen worden gekwalificeerd, dan dienen die feiten te worden verwerkt in zowel de bestuurlijke als de gerechtelijke informatiestroom.

De vermelde achterstand op het vlak van telematica speelt de bestuurlijke politie echter parten. We geven een concreet voorbeeld: een

bevoegde bestuurlijke overheid geeft aan de politiediensten de opdracht om waakzaam te zijn voor mogelijke verkenningsacties die aanslagen kunnen voorafgaan. Dergelijke informatie over verdachte handelingen zou normalerwijze gevat moeten worden in een RAR. Vandaag laat het gebruik van de RAR echter nog geen directe voeding van de ANG toe, zodat men, overeenkomstig de “tijdelijke” operationele richtlijnen dienaangaande¹⁵, de vaststellingen registreert in een PV of in een RIR. Zolang de bestuurlijke zuil niet over een gelijkwaardig alternatief beschikt, biedt inderdaad alleen het gerechtelijke informatiesysteem de mogelijkheid tot consultatie, via de ANG-applicaties “Controle” of “Consultatie”, en de mogelijkheid tot parametrische opzoeken, via o.m. “Questis”.

Resultaat van dit alles: gegevens die de politiediensten inwinnen met een bestuurlijke finaliteit (want over potentiële dreigingen, in functie van het gericht treffen van preventieve beschermingsmaatregelen), worden vandaag gevat op informatiedragers waartoe de uiteindelijke overheid van bestuurlijke politie die over de bijzondere beschermingsmaatregelen moet beslissen), in principe zelf geen toegang heeft. De gerechtelijke documenten worden door het Arrondissementeel Informatiekruispunt (AIK) overgemaakt aan de centrale Dienst Terrorisme en Sekten van de Federale Politie (DGJ/DJP/Terro). Tot daar geen probleem. Maar om ook aan de bestuurlijke informatiebehoefte te voldoen, hanteert men een bijkomende procedure¹⁶: het AIK moet tevens een RAR opstellen en overmaken aan de Directie van de operaties inzake bestuurlijke politie (DGA/DAO), op grond van artikel 44/5 WPA (informatie van gerechtelijke politie nodig voor de bestuurlijke overhe-

10 Rapport Administratif / Administratief Rapport.

11 Situation Report.

12 Bureau d'Information Opérationelle.

13 Essentiële Elementen van Informatie.

14 Dit is een groepering die voorkomt op de lijst die jaarlijks wordt vastgesteld door de Minister Binnenlandse Zaken. Voor meer toelichting bij dit mechanisme, zie S. LAVALUX et P. PIETERS, "Les listes nationales et internationales des organisations terroristes", *Revue de droit pénal et de criminologie*, 2008, p. 715-742.

15 Toelichtingsnota inzake regelgeving informatiehuishouding rond verkenningsacties dd. 28/09/2007 (*intern politie*).

16 Idem.

den)¹⁷. Het nationaal invalspunt zendt de informatie vervolgens door naar het Coördinatieorgaan voor de dreigingsanalyse (OCAD) en de Algemene Directie Crisiscentrum (ADCC).

Over een doos van Pandora gesproken: gegevens die worden verwerkt met een bestuurlijke finaliteit, worden plots gerechtelijk door het gebruikte informatiesysteem, en moeten dan vervolgens een tweede maal worden gevat om ze naar de bevoegde bestuurlijke overheid te kunnen zenden. De wet mag dan al een absolute voorrang verlenen aan de bescherming van personen¹⁸, zolang de ondersteunende systemen daarop niet zijn ingericht en men noodgedwongen moet rekenen op een dubbele vatting op het niveau van het AIK, wie zal dan met 100 % zekerheid kunnen garanderen dat de informatie altijd en tijdig zal doorstromen?

Bovendien gingen we er in dit voorbeeld nog van uit dat door de lokale politie actief gezocht wordt

naar dit type van gegevens¹⁹, daarbij behoorlijk ondersteund door de arrondissementele infocellen openbare orde van de federale politie. Deze laatste zijn om historische (lees: statutaire²⁰) redenen ondergebracht bij de DirJuds, met als opdracht “in bijkomende orde” de gespecialiseerde opdrachten van bestuurlijke politie uit te oefenen²¹. En zonder te willen veralgemenen: bij de evaluatie van 10 jaar politiehervorming stelde de Federale Politieraad vast dat sommige gedecentraliseerde gerechtelijke directies (FGP’s) minder investeren in de opvolging van groeperingen van bijzonder belang voor de openbare orde, omdat er, binnen de bestaande capaciteit, meer aandacht gaat naar andere fenomenen ...²².

4. KB ANG

Zoals vermeld, beschikken we voorlopig enkel over de MFO-3 ter uitvoering van de wet op het politieambt. Nochtans finaliseerden de toenmalige Ministers Dewael en Vandeurzen eind 2008 een ontwerp van Koninklijk besluit *ter bepaling van de modaliteiten ter verwerking van de persoonsgegevens en de informatie van de geïntegreerde politie, gestructureerd op twee niveaus, in het raam van de algemene nationale gegevensbank*²³, inclusief een gunstig advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer²⁴. Het ontwerp geraakte echter niet tot op het niveau van de Ministerraad. Tijdens voorbereidend interkabinettenoverleg werd beslist om de tekst eerst te onderwerpen aan een

17 Art. 44/5, tweede lid, WPA: “Wanneer de politiediensten in het raam van de uitoefening van hun opdrachten van gerechtelijke politie kennis krijgen van informatie die voor de uitoefening van de bestuurlijke politie van belang is en aanleiding kan geven tot beslissingen van bestuurlijke politie, stellen zij daarvan, behoudens wanneer dit de uitoefening van de strafvordering in het gedrang kan brengen, maar onverminderd de voor de bescherming van personen noodzakelijke maatregelen, de bevoegde bestuurlijke overheden in kennis.”

18 Art. 13 WPA: “De maatregelen van bestuurlijke of gerechtelijke politie worden getroffen onverminderd de voor de bescherming van personen noodzakelijke maatregelen.” Art. 44/5, tweede lid, in fine WPA: “(...) maar onverminderd de voor de bescherming van personen noodzakelijke maatregelen (...)” Art. 23, eerste lid, van de Wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdienst (B.S., 18 december 1998): “De gerechtelijke overheden, de ambtenaren en agenten van de openbare diensten zijn gehouden aan de Minister van Binnenlandse Zaken alle nuttige inlichtingen mee te delen die ze bezitten en die betrekking hebben op de bescherming van het leven en de fysieke integriteit van de te beschermen personen met inachtneming van de door hun verantwoordelijke overheid bepaalde regels.”

19 De lokale politie wordt geacht te fungeren als de “ogen en oren” op het terrein. Zie de Ministeriële omzendbrief PLP 37 van 20 december 2004 betreffende de samenwerking en het uitwisselen van inlichtingen met betrekking tot het fenomeen terrorisme en extremisme (B.S., 25 januari 2005) en P. PIETERS, “Strijd tegen terrorisme ook taak van lokale politie”, *Politiejournaal & Politieofficier*, 2005, nr. 4, p. 26-27.

20 L. DHOEST en J.-C. GUNST, l.c., p. 37.

21 Art. 105, laatste lid WGP.

22 Rapport “Evaluatie 10 jaar politiehervorming”, mei 2009, p. 70, www.infozone.be, (12/06/2009).

23 Voorbereid door zogenaamde “Werkgroep artikel 44” (verwijzend naar de artikelen 44/1 e.v. van de wet op het politieambt).

24 Dit advies is beschikbaar op www.privacy-commission.be.

parlementair debat. Op 9 december 2008 organiseerde de Gemengde Kamercommissie Justitie – Binnenlandse Zaken bijgevolg een hoorzitting, met vertegenwoordigers van de Privacycommissie, het Openbaar Ministerie, de Federale Politie, het Coördinatie- en Crisiscentrum van de Regering²⁵, het Controleorgaan van het politionele informatiebeheer²⁶, de Nederlandstalige en Franstalige Liga voor de Mensenrechten, alsook de Nederlandstalige, Franstalige en Duitstalige Balies²⁷. De algemene teneur bij de volksvertegenwoordigers was dat men beter eerst een aantal bijkomende basisprincipes in de wet zou inschrijven, alvorens de uitvoeringsmodaliteiten aan de Koning over te laten.

Op het ogenblik van het afsluiten van deze bijdrage, is nog niet duidelijk wat er verder met de tekst zal gebeuren. Maar of de werkingsregels nu worden gegoten in wetten, besluiten of omzendbrieven, zoals de toenmalige Minister van Binnenlandse Zaken reeds benadrukte, is het geenszins de bedoeling om een Big Brother te installeren, doch integendeel om “een goed evenwicht (te bereiken) tussen het verzamelen van ‘gevoelige’ informatie en het beschermen van de privacy van de betrokken burgers. Cruciaal staat daarin de veiligheid van de samenleving, maar tegelijk ook het principe dat informatie die betrekking heeft op gebeurtenissen, personen en groeperingen alleen met de grootste omzichtigheid mag worden verzameld en geraadpleegd. Het uiteindelijke doel is immers om ons veiligheidsbeleid zo goed mogelijk vast te leggen en tegelijk te zorgen voor voldoende garanties op het vlak van de privacy van de betrokken personen.”²⁸

25 FOD Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Crisiscentrum (ADCC).

26 Het controleorgaan bedoeld in artikel 44/7 WPA.

27 Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers, Parlementaire Mededelingen van 08/12/2008 tot 12/12/2008, PM 52 / 44, pag. 16.

28 P. DEWAELE, “Waarom wij geen Big Brothers zijn”, *De Morgen*, 25 november 2008.

5. Return

Het spreekt voor zich dat eenieder die informatie aanlevert binnen een groter geheel, daar ook een zekere return van wenst te ontvangen, zo mogelijk in de vorm van een elektronische toegang tot het centraal samengesteld product.

Het Nationaal Veiligheidsplan voorziet dat de federale politie tegen 2011, via partnerschap, de betrouwbaarheid, de toegankelijkheid, de gebruiksvriendelijkheid en het geïntegreerd beheer van de informatie wil verzekeren, en daartoe onder meer een ondersteuning wil aanbieden op het gebied van informatie en communicatie in het raam van het operationeel beheer van evenementen²⁹.

Zo wordt sedert 1 mei 2009 de zogenaamde CEK (Calendrier des Événements – Evenementenkalender) ter beschikking gesteld van de geïntegreerde politie, bereikbaar via de portal. Zowel de operationele verantwoordelijken voor een ordedienst als de eenheden die steun leveren, kunnen er terecht voor overzichten van evenementen, EEL's en gevraagde en toegekende versterkingen. Bedoeling is om de maatregelen van bestuurlijke politie zo veel mogelijk te kunnen plannen en af te stemmen met andere gebeurtenissen of acties, en de bijhorende middelen op een transparante wijze te ontplooiën. In januari 2010 zal het systeem worden geëvalueerd.

Daarnaast staat momenteel ook voor de bestuurlijke entiteiten “groeperingen” en “personen”³⁰ een geheel nieuwe applicatie in de steigers. Het gaat om de toepassing BPAC (Bestuurlijke Politie Consultatie - Police Administrative Consultation), die het mogelijk moet maken de belang-

29 Nationaal Veiligheidsplan 2008-2011, Deel 3 - Beleid en strategie van de Federale Politie 2008-2011, Strategisch project “Optimale informatiehuishouding”, p. 51 - 52.

30 Overeenkomstig artikel 44/1 van de wet op het politieambt, kunnen de politiediensten gegevens van persoonlijke aard en inlichtingen inwinnen en verwerken met betrekking tot de gebeurtenissen, de groeperingen en de personen die een concreet belang vertonen voor de uitoefening van hun opdrachten van bestuurlijke politie.

rijkste informatie met betrekking tot de personen en de groeperingen waarover DAO beschikt, rechtstreeks toegankelijk te maken voor de dossierbeheerders binnen de diverse geledingen van de geïntegreerde politie die daartoe – overeenkomstig het principe van de “need to know” - de gebruikersrechten zullen ontvangen³¹.

Op lange termijn wordt dan weer gerekend op het project PALT (Police Administrative Long Terme), dat door de diensten van de Commissaris-generaal (CGOI/R) wordt gepiloteerd en dat alvast de ambitie koestert om het hele beheer van de informatie van bestuurlijke politie te kunnen omvatten, met inbegrip van de interfaces met andere toepassingen (zoals ASTRID).

6. Conclusies

Het politieel informatiebeheer in het algemeen en de uitbouw van de ANG in het bijzonder, zijn en blijven belangrijke hoekstenen voor het welslagen van de politiehervorming. Vooral in het domein van de bestuurlijke politie valt daarbij nog een lange weg af te leggen. “De automatisering van de bestuurlijke gegevens is ondertussen opgestart”, zo stelt ook de Federale Politieraad vast, maar “ICT blijft een zorgenkind” en “er ontbreekt een lange termijn concept”³².

Laat dit echter geen reden zijn tot berusting. Wordt de registratie van gegevens op bestuurlijke informatiedragers vandaag nog als (te) omslachtig ervaren, gezien de belangrijke verantwoordelijkheden van de diensten en overheden van bestuurlijke politie, is een autonome informatiepositie geen overbodige luxe. Daartoe kunnen vandaag reeds diverse documenten worden gehanteerd, maar de technische onderbouw ontbreekt. Een inhaaloperatie voor de bestuurlijke telematica is dan ook wenselijk, zij het stap voor stap, op realistische wijze. Niets belet overigens om daarbij een gelijkaardige architectuur als die van de ANG Gerechtelijke Politie uit te tekenen, wat alleen maar de her-

kenbaarheid en de technische integratie ten goede kan komen.

Piet Pieters*

DE ZOEKING, HUISZOEKING EN INBESLAGNEMING

In het kader van de harmonisatie van de opleidingen¹ werd het afgelopen jaar het item ‘huiszoeking’ aangepakt.

Net zoals dat bij de reeds gerealiseerde items ‘processen-verbaal’ en ‘verhoortechnieken’ het geval was, hebben de 10² erkende politiescholen voor dit item eigen lesgevers en gebruiken ze totaal verschillende, door de lesgevers zelf opgestelde cursusteksten. Er zijn tussen de lesgevers onderling geen afspraken zodat niet zelden verschillende interpretaties gegeven worden voor de praktische invulling van - niet eenduidige - regelgeving. Het maakt ook nog een verschil of de lesgever een magistraat is, een lid van de juridische dienst van de politie of een ervaren terreinpolitieaanpakker. Niettegenstaande al enkele jaren de technische mogelijkheden daartoe bestaan, bestaat er geen forum noch kanaal waar de lesgevers ‘huiszoeking’ de problemen die zij van het terrein opvangen kunnen bespreken, afdelen aan regelgeving om nadien eenvormig in hun lessen te implementeren. De kwaliteit van hun lessen hangt momenteel volledig af van persoonlijk initiatief om zich bij te scholen.

Gelet op het feit dat de huiszoeking één van de oudste en belangrijkste taken is van de politieaanpakker, werd ervan uitgegaan dat het harmoniseren van een tekst een vrij eenvoudige zaak zou zijn, op korte tijd te realiseren. Dit bleek een vergissing. De auteurs zijn op knelpunten gestoten

* Juridisch Adviseur Openbare Orde bij het Coördinatie – en Crisiscentrum van de Regering. Deze bijdrage geldt louter ten persoonlijke titel.

1 BOCKSTAELE, M. “Harmonisatie van de opleidingen bij de politie”, *Panopticon*, 2008/6, 67-70.

2 Brugge, Gent, Antwerpen, Genk, Asse, Brussel (fr), Brussel (nl), Luik, Namen en Jurbise.

31 S. DE PROFT, *l.c.*, p. 23.

32 Rapport “Evaluatie 10 jaar politiehervorming”, mei 2009, p. 71 en 85, www.infozone.be, (12/06/2009).